

HET JURYVERSLAG

“Ik wil de poëzie populariseren, zonder haar ingewikkeldheid op te geven” zou een boutade kunnen zijn van Wim Helsen, maar het is er één van de man naar wie deze gloednieuwe prijs werd genoemd. Herman de Coninck leerde zijn volk niet alleen poëzie lezen, maar blijkbaar ook schrijven - heeft de jury wel eens gedacht.

Niet minder dan 82 dichtbundels werden ingezonden. De Vlaamse poëzie beleeft kennelijk een hausse, toch in de voorbije twee jaar - de periode waarin de publicaties verschenen die voor deze eerste editie van de prijs in aanmerking kwamen. Het aanbod was rijk, gediversifieerd en van een hoge kwaliteit. Toch kostte het de jury nauwelijks moeite om uit de inzendingen een lijst met tien nominaties samen te stellen. Vrij snel, op een halve voormiddag, vond de jury de top van de ijsberg. Tien sterke bundels, die de jury dan ook zonder voorbehoud en stuk voor stuk de lezer wil aanbevelen.

Dat geldt voor de volle honderd procent ook voor het enige debuut onder deze tien, de bundel *Er hangt een hoge lucht boven ons* van Els Moors. Het reglement van de prijs nodigt de jury uit om extra aandacht te geven aan debuten en we willen dat voor deze bundel zeer graag doen. Els Moors schrijft poëzie die de lezer overvalt met een vreemd soort alledaagsheid. Ze schrijft met hetzelfde gemak over een tuinman in een paars skipak als over witte fuckende konijnen die samen het dak plat fucken. We hebben deze bundel in ons eerste verslag, over de nominaties, niet zonder reden een droomdebuut genoemd. Zij krijgt van ons dan ook de eervolle vermelding voor een opmerkelijk debuut.

De hoge kwaliteit van de genomineerde bundels maakte het de jury niet eenvoudig om daaruit een winnaar te kiezen. Een kort maar krachtig beraad bracht de uitkomst voor wat uiteindelijk het luxeprobleem van *l'embarras du choix* was. Zo viel de keuze op een bundel die zich dwingend aan de jury had opgedrongen. Het gaat immers om een erg consistente bundel, met een genuanceerde, maar vooral erg relevante inhoud, uiterst trefzeker en subtiel geschreven.

De bekroonde bundel geeft geen fraai en vooral allermint een romantisch beeld van onze tijd en onze wereld. Hij roept, met zeer concrete en krachtige beelden, een universum op waarin de dwang tot nuttigheid, bruikbaarheid en verhandelbaarheid, met het winstbejag op korte termijn als motief daarvoor, het alles overheersende imperatief zijn geworden.

Voor romantiek of tederheid is daarin geen plaats. Die wereld voert alles en iedereen naar een staat van horigheid en uitbuiting. Dat maakt zelfs het schrijven van poëzie, zo reflecteert de dichter in deze bundel, tot een wat nuffige bezigheid, want dat gebeurt met te schone handen. Op die manier waarschuwt deze bundel tegelijk voor al te veel schoonschrijverij, een verschijnsel dat de Vlaamse poëzie ondanks alles al evenmin vreemd is.

De bekroonde bundel bevat gedichten zonder illusies, maar hij is daarom niet zonder hoop. Een betere wereld blijft denkbaar en, wie weet, realiseerbaar. Deze laatste opmerking moet overigens geen verwarring stichten. Dit is geen boodschappelijke poëzie, integendeel zelfs. Deze bundel getuigt van het eerste tot het laatste gedicht van een gerijpt literair meesterschap, waarin de dichter geen enkele concessie doet, noch aan de wereld, noch aan zichzelf.

Daarom is het met veel plezier dat de jury de eerste Herman de Coninckprijs toekent aan de bundel *In inkt gewassen* van Charles Ducal.